

FÜGGETLEN HAJDUSÁG.

POLITIKAI, KÖZGAZDASÁGI ES SZÉPIRODALMI LAP.

Előfizetési árak:
egész évre 12 kor., félévre 6 kor., negyedévre 3 kor.
Egyes szám ára 30 fillér.

Felelős szerkesztő: **BOR JÁNOS.**
Kiadótulajdonos: **BORBÉLY SAMU.**

Megjelenik hetenként egyszer, vasárnap reggel.
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
I. Vasut-utca 306.

Aratás.

Magyarnak mindenha kedves ünnepe volt Péter-Pál napja, amikor sarlóra érett a buzakalász kincses terhe.

De régen volt, hogy a születő napsugár mosolygása ébresztette a dolgos kezű aratókat, kik vig dalokkal bucsuztak tőle, amikor alkonyatkor arany biborpalástba öltözve néhány órára távozott tőlük.

Régen volt, talán nem is volt, ki emlékszik még rá? Nem duplán, tizhusszorosan számítanak a háborus évek, ha felszaporodnak, — a fájdalom, mely lelkünket nyomja, ráfeküdt emlékezetünkre is. Támaszunk a jövő, a jövőbe vetett remény, mely tulsegít a jelen sivárságán, és nem az összehasonlításra készítő, délibábnak tetsző mult.

De mégis! Bármily fátyaldalmas a visszaemlékezés, mégis kérdezzük: hogy is volt? Gazdák és munkások kaszáltak, nyomtattak, takarítottak verelytézve. Kemény, nehéz munka volt, de a föld szeretetében nevelt magyar szívesen végezte és nem volt nagyobb öröme, mint betakarítani az életet. Akkor még ennek az országnak a sorsa Isten és a földmivelő kezében volt!

Volt-e annyi haszna a legokosabb parlamenti beszédnek, a legbölcsebb intézkedésnek, volt-e akkora hatalma valami nagy urnak, mint amennyi bőség, hatalom forrás bugyogott a jó termésből? A gazda jóléte alapozta meg a nemzet jólétét, hatalmát. A gazdáé volt amit keserves kínlás, aggódó reménykedés, örvendő megnyugvással fedél alá tudott hozni. Kié ma? Tán jobb, ha nem is gondolunk erre. Kevés érdekesü férfi arat ma, több a munkában, gondban elcsigázott nő — de legtöbbet arat mégis a halál.

Nem hallatszik dal, csak zokogás és panasz, irigy panaszkodása a szütkölködő szomszédnak, hogy könnyekkel áztatott kalászból miért nem adunk neki többet, egyre többet.

Most adták ki nálunk az ugynevezett termésrendeletet. Szent igaz, hogy intézkedései szükségesek. Hadi érdek kívánja, hogy takarékoskodjunk, hadi érdek, hogy szövetségeseink se éhezzenek. Csak összes erőink egyesítésével és latbavetésével akadályozhatjuk meg, hogy ellenségeink győzedelmeskedjenek felettünk. Egyet azonban mégsem szabad elfelejteni: az élelmiszerek nagy részét mi adjuk azoknak, akik velünk egy sorban küzdenek a létért, nem lehet követelni, hogy befogják a nyomtató ló száját, hogy éppen mi, akik adják a kenyeret, éhezünk, mert ez is csak ellenkezik tán a hadiérdekkel.

Emberektől igazságot kérünk, hogy maradjon nekünk is valami a magunkéból, Istenről pedig, hogy teljesen a miénk maradjon a jövő évi termés és mint a régi, aranyos időkben megint hallhassuk az aratók vigdanáját!

Vagyonadó vagy hadikölcsön.

Pénzügy és gazdasági helyzetünket a világháború óta legsujosabban a banközsön nyomja. Ez idő szerint 21 milliárd értékű papírpénz forog közkézen az országban, mely összegből azonban 16 milliárd az ausztriai kormányt terheli, míg a magyar számlájára a jegybanknál csak öt milliárd esik.

De ezt az öt milliárdot vissza kell fizetnünk, mieölb. Mert egy az, hogy tartozunk vele; más az, hogy további hitelünk érdekében a jegybank további konszolidálása szükségessé vált s e célból bank adóságunk visszatérítése halaszthatatlan. A legnyomatékosabb érv ez akció mellett mégis az, hogy a mostani bankjegy áradat pénzünk értékére is hátrányosan hat vissza: a magyar pénz vásárló

ereje lecsökkent s áruk rémes arányokban megrágultak.

Két módja van az öt milliárdnyi bankadóság rendezésének. Egyik a hadikölcsön, mely a háborus évek alatt hét hasonló műveltnél teljesen bevált, mert közel 12 milliárd banktartozásnak járadékadósággá való átváltozását eredményezte. A VIII-ik hadikölcsönrel is arra törekszik kormányunk, hogy a hátralékban maradt öt milliárd bankjegy adóságot konvertálhassa 5¹/₂%, öt hozó járadékkölcsönre.

Másik mód az volna, ha a törvényhozás felhatalmazásával, illetve külön ad hoc törvény alapján egyszer kivetendő nagy vagyonadóban találjuk meg bankjegy adóságunk kiegyenlítéséhez a fedezetet.

Tudja a pénzügyi kormány, hogy a vagyon érzékeny megadóztatása illetőleg a vagyon egyrészenek 10—25% erejéig igénybevétele nehéz elhatározással jár. A nemzet tőkének ily redukciója a nemzeti jövedelmet s a népeségben az adóköpeséget fogná érzékenyen csökkenteni. Nem is akarja a magyar kormány ezt az utat választani s csak végső esetben tökélné erre magát, ha elkerülhetetlen súlyos körülmények miatt volna kénytelen vele.

Minden attól függ, mennyi lesz a nyolcadik magyar hadikölcsön pénzügyi eredménye!

A hadikölcsön jegyzés is, a vagyonadó is egyazon célnak szolgáló eszköz. A feladata az, hogy a bankjegy áradatot mihamarább megzúsítsa, mert a mostani állapot tarthatatlan. Pénzbőségünk növekedő és pénzünk értékének csökkenő iránya egész közgazdaságunkra veszélyes s államháztartásunk egyensúlyát, sőt társadalmunk rendjét is fenyegeti. A magyar kormány szívesebben nyúl a bevált enyhébb eszközökhöz; a hadi kölcsönhöz s azzal is sürgősen orvosolja a bajokat, ha a kölcsönjegyzések elég kiadások lesznek hozzá. De végső esetben nem zárkozhat el a szigorubb módszertől, az egyszerű nagy vagyonadó kivétele elől, ha a hadikölcsönök elégtelensége s az orvoslás halaszthatatlan sürgőssége miatt kényszerítve lesz rá.

Közértelemünkön áll, hogy tömeges hadikölcsön jegyzéssel a magyar pénzügyi kormány rendelkezésére bocsássa most azt az öt milliárdot, amiből visszafizethető a jegybanknál lenálló függő adóság s eny-

Lapunk kiadóhivatala elfogad

Hadikölcsön biztosításokat

bármely összegig 1000 koronán felül a VIII-ik magyar hadikölcsönre.

nyl bankóval kevesebb lesz pénzügyünk forgalmában, mert ellenkező esetben kénytelen lenne a kormány, hogy vagyonadó formájában elvegye azt az összeget, amit ma 5 1/2% kamatjára adó ajánlásával kölcsön gyanánt kér a hazai lakosságtól.

Jegyzünk azért hadikölcsönt mentül többen, mentül többet!

Bel és külpolitika, harctéri események.

A szervezett magyar munkásság Budapest és a vidéki nagyobb városokban, ipari és gyári üzemekben, bányákban hat napos sztrájkot rendezett a választójog tervezett szűkítése, a nagy drágaság és a munkabérek elégtelensége miatt. A sztrájk a kormány erélyes fellépése és a munkásság vezetőinek bölcs belátása következtében csütörtök este ért véget. A sztrájk tovább erőszakolása ellenségeink malmára hajtotta volna a vizet, emellett a háborús utánpótlásokat, közlekedést, közellátást, kereskedelmet, ipart, hadiszállásokat annyira megbénította volna, hogy annak tovább folytatása mérhetlen károkat idézett volna elő.

Kedden kezdte meg a képviselőház a választójogi törvényjavaslat tárgyalását; kedden Lovász Márton a munkássztrájk, szerdán Ábrahám Dezső az olasz front eseményei és a magyarságnak az arcvonalon meg nem engedhető mérvben történő bevonása ügyében interpellált. Hétfőtől kezdve 8 óras üléseken tárgyalják a választói törvényjavaslatot.

A német-francia harctéren nagyobb esemény nem történt, ellenben az olasz fronton a Montellón és a Piave jobbpartján elfoglalt területeket a kedvezőtlen időjárás és a csapatok élelmezésének és municióval való ellátásának lehetetlensége miatt kiürítették. 50 ezer fogoly és 200 ágyu maradt kezünkön, míg az olaszok azt hirdetik, hogy tőlünk 15 ezer foglyot ejtettek. Az olaszok összes vesztesége különben 150 ezer főre tehető. Legutóbb a tiroli fronton a Col del Rossó hegy ellen intéztek nagyobb, de sikertelen támadást az olaszok.

Az oroszok volt cáriját II. Miklóst orosz földön Jekaterinburg és Perm között meggyilkolták. Valószínű a feltevés, hogy a jelenlegi orosz kormány tette el láb alól, hogy a belső forradalomnak támpontja ne lehessen és személye miatt diplomáciai kollektívák elkerülhetők legyenek.

Lloyd George szerint a francia fronton újabb nagy offenzívára van kilátás, Balfour a végsőkig menő harcot hirdeti, Landsdown volt angol külügyminiszter lehetővé kívánja tenni a németekkel való békekötést.

Oroszországban sem valami rózsás a helyzet. Szibéria legnagyobb része cseh-tót csapatok kezére került. Alexandrovics Mihály nagyherceg a szibériai forradalom élére állott. Trockij kiküldötték az orosz csapatok vezetésére és az ellenforradalom vezérével való tárgyalásra.

Az iskola és az élet.

„Csak az a tanuló lépjen az iparos pályára, akinek tiszta jeles vagy tulnyomóan jeles bizonyítványa van”, ezt mondta a szakiparosok képviselője egy értekezleten, melyet egyik budapesti polgári iskolá-

ban tanárok, tanulók, szülők és különféle ipari és kereskedelmi szakmák képviselői a napokban tartottak.

A szabómester ötlete mindenesetre eredeti, mi több: eredetisége mellett még arra is érdemes, hogy közelebbről szemügyre vegyük. Már az indolás is, hogy Magyarország jövője azon fog múlni, hogy megállja-e helyét a háború után a világ gazdasági versenyében, a féltett eszmét megfontolásra érdemessé teszi. „A közepes vagy gyengébb tanulók keressék boldogulásukat a hivatalnoki, tanítói, szóval az ugynevezett szellemi pályán”, mondja továbbá az illető iparos és ez a kijelentése már kevésbé eredeti, de ami eredetiségéből hiányzik, az még jobban látszik megerősíteni a kívánság helyességét, nem eredeti ugyanis azért, mert már Bismarck mondta, „hogy a jó tanulókból lesznek a legrosszabb hivatalnokok”.

Nem hiszünk azonban, hogy ezzel azt akarta volna mondani, hogy az iskola előkészítési munkája szerint igazodik a praxis, akár esetleg megfordított irányban is, vagyis úgy, hogy a rossz tanuló a gyakorlati életben jobban érvényesül, mint a jó tanuló. Ha igaznak is fogadjuk el Bismarck említett mondását, (amihez bizony szó fér), abból még sok minden nem következik, nem következik nevezetesen az, hogy a rossz tanulókból jó hivatalnok lesz, a jó tanuló — akire szavait a nagy német diplomata csak a hivatalnoki pályát illetőleg vonatkoztatta — minden más gyakorlati pályán érvényesülhet. Lehetetlen, hogy szavával azt akarta volna kifejezni, hogy a jó tanulókból ugyan rossz hivatalnok, de jó szabó vagy suszter lesz, sőt sokkal közelebb szavainak oly értelmezése, hogy az, aki az iskolában jó tanuló, ezzel még nem vetette meg alapját praktikus élethivatásának. Még akkor sem, ha polgári iskolai tanulmányokat végzett. Mert igaz, hogy a mi polgári iskolánk tanrendjéből sok olyan elméleti tanulmány ki van küszöbölve, a mit másnemű középiskolai tanulók agyvelejebe norinbergi tölcserrel vernek, de azért még mindig nagyon távol van attól, hogy gyakorlati előkészítésben részesítene tanítványait.

Vagyis: középiskolánk — és ebben a tekintetben a külföldiek sem jobbak — nem szerelik fel tanulóikat gyakorlati tudással, hanem csak általános műveltséget adnak nekik. Sok mindennel töltik meg a tanuló lejtét, aminek az életben éppen csak azt a hasznát veszi, hogy nem kell zavarba jönnie, ha más művelt emberrel társalgásba elegyedik. Az a Magyarország, mely a gazdasági tevékenység kitünőségével akar boldogulni a háború után, épp oly kevés gyakorlati hasznát látja az iskolában tanultaknak, mint maga az ifjú, aki belőle kikörikül. Éppen csak a szakiskolák képeznek e tekintetben kivételt.

Azt hisszük, a szabómester elvetette a sulykot, vagy legalább is nem tudta helyesen kifejezni a kívánságát, amely nem lehet más, mint az, hogy csak derék, törekvő fiatalembereket engedjenek az iparos pályára, mert azon a jövőben csak ezek boldogulhatnak. Egészen mellékes jó tanuló-e vagy sem, mert az élet nem irányul az iskola szerint. Nem egészen biztos ugyanis, hogy az a tanuló, aki Bouillon Rottfried keresztes háborúit nagyszerűen ismeri, vagy meg tudja mondani, milyen magas a Popokatapell, jó szmokinget

fog-e tudni szabni, vagy báli topánkát talpálni?

De van az éremnek egy másik oldala is. A szabómester a rossz tanulókat mind a hivatalnoki, tanítói, stb. pályára akarja küldeni. Hát tisztelet és becsület a magasabb képzettségű iparosoknak, kikre a jövő Magyarországnak gazdasági fejlődése céljából oly nagy szüksége van, amely szükségességet senki kétségbe nem vonhatja, de mit gondol: más pályákon nincs-e épp oly szükségünk jól képzett elemekre? Nem kellene e arra törekedni, hogy az ugynevezett szellemi pályákon teret engedjünk az élet praktikus felfogásának, vagyis lenyesve az évszázadok óta megnövesztett cöföt, oda olyan embereket állítsunk, kik felismerve az új irány szellemét, képesek szakítani a hagyományos bürokratizmussal, mely kerékkötője minden gazdasági tevékenységnek? A tanulókat is a rossz tanulókból szeretné válogatni a szabómester és elfelejti, hogy épp a tanító az egyetlen, akinek — hacsak nem szakitanító — több elméleti, mint gyakorlati tudásra van szüksége. Vagy azt hiszi, hogy annak az iparosnak a fiát, aki a gazdasági életben kitünően bevállik, jobban fogja oktatni az a tanító, aki csak nagynehezen csuszolt át az osztályokon, mint a jól végzett tanító?

Nem lát a szabómester tul hazánk legközelebbi nemzedékénél, a későbbiekkel nem törődik.

Háború után minden pályára kell a jól képzett férfi. Az iskolának volna feladata, őket beállítani. De arra a mai iskola nem képes, azt gyökeresen át kellene formálni, még pedig halogatás nélkül. Sőt a régi tanrenddel! Félre minden elmélettel, amit a gyakorlati életben értékesíteni nem lehet! A középiskolát akként kell reformálni, hogy már az alsó osztályokból szakiskolába léphessenek a tanulók és sok, mindenféle iparos szakiskolát kell létesíteni, amelyekben nem csak jeles professzorok, hanem mellettük szakmunkájukban kiváló, művelt iparosok is tanítsanak. A középiskolában végig csak azok a tanulók maradjanak meg, akik szellemi pályára akarnak lépni, de ezeket is lehetőleg szakma szerint elválasztva minél több gyakorlati tudással kellene felszerelni.

Csak az iskola céltudatos reformálásával fogjuk elérhetni, hogy a háború utáni nagy gazdasági versengésben megálljuk a helyünket.

Hangulatváltozás.

Érzik a vesztüket a boche-ok, hogy békéért rimázkodnak, — ezt kellett hallanunk többszörös békeajánlatainkra ellenesgeinktől, akik még csak gondolni sem akartak arra, hogy a vérfürdőből kigázoljanak. Gyűlölségtől elkapatva és elkábitva, inkább kiállották a kinok kinját, annak a reménynek a kedvéért, hogy kiirthatják majd a nekik anyira rut fajzatot, mely békét kíván, amikor ők vérre szomjaznak.

A háború alatt elhangzott összes beszédek, amelyek után, sajnos, cselekedeteik is indultak, mindig azt a tenort fújták, hogy porba sújtani, letörni kell bennünket. Nem lehet tagadni, hogy ez a hang most megváltozott. A központi hatalmak legutóbbi fegyvertényei némileg tompították a düh és kifakadásait. Elég baja az egész emberiségnek, hogy ehhez fegyverek kel-

lettek, okos szó nem fogott az ellenség. Védekezésből támadásba kellett mennünk, kemény ökölrel kellett ellenségeinkre csapni, hogy fáradozásaik haszontalanságáról meggyőződjenek és belássák végre, mennyire elérhetetlenek hadicéljaik.

A központi hatalmak szövetségének sohasem volt más a célja, mint a védelem. Bennünket nem ösztökölt okvetlenkedésre sem revánseszmé, sem világhuralmi vágy, sem pedig a kívánság, hogy idegen nemzeteket önállóságuktól megfosztva, államéletünkbe beolvasdani kényszerítsük. Négy évtizednél tovább őszinte békeszeretettől áthatva, sikerült a háboru rémét távollátanunk, de mindég résen kellett lenni, hogy támadások előkészületeinek ne találjanak. S végül már a támadásokat nem lehetett elkerülni. Akármennyire békések voltunk, kikellett állanunk, mert életünkre törő ellenségeink így akarták.

S amint elsuhintott az első kardcsapás, amint megszólalt az első ágyu, megszületett a frázis. Ma is él még és virágozik, de mintha már hervadni kezdene. Leghívségesebb ápolói, Lloyd George és Wilson, kik mindég oly remeken szónokoltak a népek szabadságáról, aligha fogják megmenteni az enyészettől, mert igen zord szél csapja meg szirmait a francia határról. Az angol nyelvű harckiháltásokba belecsúszott a francia nép jalkiháltása, mely kényszeríti vezetőit, hogy megbarátkozzanak a győzelem és reváns nélküli béke előbb elképzelhetlennek tartott gondolatával. Rájött a francia nép már arra, mit tartson az angolnak és amerikaiak Mammont bálványozó népszabadsági ígéiről; lassanként felismeri a szép frázis és a csuf valóság közti botrányos ellentétet: látja, amit már előbb láthatott volna, ha a háboru furiája nem tartotta volna bekötve a szemét, hogy a népeket boldogítani akaró Nagybritánia mint szívja vérét Indiának és Egyiptomnak: látja, hogy a barát, kitől szabadulni nem tud, az imperializmus kedvéért semmi kíméletlenségtől, embertelenségtől nem riad vissza és semmi lekifordulása sincs attól, hogy aranyszomszja csüszítésére vérpadra küldi a támogatására utalt latin népeket.

Mig odaát az aranyborjú imádota, a világhatalom bitorlására való törtetés nem engedni elzárni a vércsatorna zsilipjeit, nálunk az emberiség szent jogainak tiszteletben tartásáért, szabadságáért, erkölcsért és becsületért küzdenek: erre a két táborra oszlott ezidőszert a világ, ezek az elvek kerülnek, a mostani végküzdelemben döntés elé.

A világosság kezd felülkerekedni. A szellem ereje leküzdö az anyag forrongását: végre mégis csak megkapjuk — remélhetőleg nemsokára — az egész emberiség szabad fejlődését biztosító békét.

A gőzmozdony szikrája.

Tudvalevő, hogy így aratás táján a határon végigszángidő vonatok, mozdonyai a vasúti vonalak mentén learatott és keresztbe rakott gabonát szikrákkal igen gyakran tűzbe borítják, különösen ha a kellő óvatosságot a gazdák elmulasztják. Ezt az óvatosságot egy régi kereskedelemügyi miniszteri rendelet az ország minden gazdájának egyenesen a kötelességévé teszi. 95 méterben állapítja meg azt a távolságot, amelyen belül mezei termények a vasútvonalak mentén el nem helyezhetők és ha ilyen távolság nem áll rendelkezésre,

akkor a termelők kötelesek a termést a legrovidebb idő alatt a vonal mellől elszállítani.

A háborus idők által ránk parancsolt takarékoság folytán Wekerle Sándor dr. miniszterelnök, mint belügyminiszter most megkülönböztetett nyomatékkal hívja fel a gazdák figyelmét erre a rendelkezésre, minek jelentősége ma természetesen sokkal nagyobb, mint bármikor máskor. A vasúti mozdonyok most tul vannak erőltetve, a szikrafogó szitáknak is nagy hiányai vagyunk, de mindenek fölött a használt szén minősége sokkal rosszabb, amik együttvéve a mozdonyok szikrái által okozható tűz esélyeit veszedelmesen megnövelik.

Ezért a miniszterelnök kívánatosnak tartja és elrendeli, hogy a gazdák a saját érdekükben is természetüket a vasútvonaltól minél messzebbre, de legalább is 100 méterre helyezték el és hogy az előirt védősávnak, a tarlóban szántott, vagy ázott barázdának alkalmazására a legnagyobb gondot fordítsák és azt semmi körülmények között sem mulasszák el.

Ezt mindeneknek a legmelegebben ajánljuk figyelmébe.

Amerika háborus bajai.

Hogy az Északamerikai Egyesült-Államok már most is ugyanolyan háborus bajokban szenvednek, mint mi, noha csak egy évvel ezelőtt avatkoztak be a világháboruba, az ismeretes, ép úgy tudjuk azt is hogy az amerikai hadiipar, noha az entente ot mindefelé hadianyaggal gazdagon el tudta látni, siralmas csődöt mondott akkor, a mikor saját hadseregének a felfegyverzéséről volt szó.

Érthető tehát, ha a közvélemény erős kritikát gyakorol a bajok fölött. Különösen azt vetik szemére hadiigazgatás vezető köreinek, hogy a csapatoknak felszereléssel való ellátását veszedelmesen hozta-halasztotta, hogy tulsok időt vesztettek el az elsőrangú géppuskatípus kiválasztásánál és a repülőgépek építő programjának kivitele körül, végül, hogy a katonasorvosi szolgálat teljesen elégtelennek és tehetetlennek bizonyult.

Más mértékadó köröknek a következő bűnöket rójják fel: Azoknak a hajóknak, amelyeket az Egyesült-Államok 1918 ban kellett volna megépíteni, csak a fele készült el: azután egész fölösleges módon szénhiány keletkezett, végül valóságos hátránynak kell bélyegezni, hogy az egész ország szállítási szolgálata teljesen megbénult. A bajok velleje a szállító-szolgálat lassúságában van, ami nem az amerikaiak magánügye, hanem egyenesen az életidegét érinti az ententének.

Egy angol újság levelezőjének tolla alól itt szó szerint a következő sokatmondó vallomás szaladt ki: Kétségteletlenül hiány van hajóterben, ami a tengeralattjárók tevékenységére vezethető vissza és aligha lehet számítani arra, hogy az amerikai gyárak 1918-ban a tervbevetett építkezéseknek több mint a felével elkészüljenek.

Ehez hozzájárul az amerikai vasutak időnkénti megbénulása, ami annyira megy, hogy január 17-én az Egyesült-Államokban a Misszissippitől keletre öt teljes napra terjedő szünetet kellett elrendelni, hogy a szénrel takarékoskodjanak és hogy a szervezeten és tulterhelt vasutak hozzájussanak az egymásra torlódtott áruk elszállíthatásához. Januárban ugyanis több ezer tonnára menő gabona hevert Amerika Nyugatának középső részén a gabonarak-

tárakban, ami angol piacra volt szánva. A kikötőkben hiába várakoztak a hajók az értékes rakományra, mert a vasutak a hízivatatok szénhiány, vagonhiány és a rakományok túlszofaltsága miatt annyira tehetetlenek voltak, hogy a búzát nem voltak képesek a hajókhoz szállítani.

Innen van az, hogy Franciaország és Anglia ma élelmiszerekben és egyéb készletekben hiányt szenved.

HIREINK.

— A ref. templomban ma délelőtt Demjén Ferenc lelkész predikál.

— A Vöröskereszt egyesület helyi fiókja tegnap délelőtt előbb választmányi, majd évi rendes közgyűlést tartott dr. Fekete László polgármester, egyesületi elnök elnöklése mellett. A választmány intézkedést tett a megüresedett elnököl és al-elnököl tisztiségek betöltésére, majd pénztárnokul Mohácsi Gábor ref. tanító urat választotta meg. A hazatérő hadifoglyok felségelésére rendezett népmulatság 610 K 40 fillért jövedelmezett, mit az elnökség a központhoz beküldött. A közgyűlésen Bor János titkár felolvasta az évi jelentést, majd a számadás vizsgáló bizottság tett jelentést a múlt évi számadások megvizsgálásáról. E jelentések elfogadása után a közgyűlés véget ért.

— Előléptetés. Grósz László 39. gy. e. tart. zászlóst a király hadnaggyá nevezte ki.

— Kinevezés. Juhász Gizella helybeli ref. tanítónőt a vallás és közoktatásügyi miniszter állami tanítónővé nevezte ki.

— A pusztangyalházi közbirtokossági tanács ma délelőtt 9 óraker fontos tárgyakban ülést tart.

— A pusztangyalházi birtokosság július 3-án délelőtt 9 óraker a Szelencs pusztá megvétele tárgyában rendkívül közgyűlést tart. A közgyűlés iránt élénk érdeklődés nyilvánul.

— A H.-Szoboszlói Takarékpénztár felhívja azon t. ügyfeleit, akik a VII. hadiköcsön kötvényeket még át nem vették, hogy azokat mielőbb átvenni sziveskedjenek.

— Százezer főnyi veszteség. A Piave-menti sikertelen offenzívánkban Wekerle miniszterelnöknek a képviselőház ponteki élésén tett kijelentése szerint mintegy 100 ezer főnyi veszteséget szenvedtünk. 12 ezer katonánk került olasz fogságba. A támadásban 33 magyar és 37 osztrák gyalogezred vett részt. Az olaszok 150 ezer embert vezettek. A mi veszteségeink nem haladták meg a normális mértéket.

— Vásár. Julius elsején hétfőn országos vásár tartatik városunkban.

— Városi közgyűlés. Dr. Fekete László polgármester elnöklete alatt ma egy hete rendkívül közgyűlés tartatott. A városi tisztviselők nyugdíjintézetének szabályrendeletét a vármegye megerősítve köküldötte a városhoz. A közgyűlés fellölyomdással él ama rendelkezés ellen, hogy a régi tisztviselők 1914 jan. 1-ét megelőző szolgálatai is beszámíttassanak.

— Gyorsvonatunk lesz. Julius elsejétől kezdve nevezetes ujtás lép életbe a mi vasúti vonalunkon. Megindul ugyanis ismét a gyorsvonat közlekedés Debrecen és Budapest között. A gyorsvonat reggel 8 óra 22 perckor indul Debrecenből, Hajduszoboszlót 8 óra 48 perckor érinti és d. u. 1 óra 25 perckor érkezik Budapestre, honnan d. u. 2 óra 10 perckor indul. Hajduszoboszlót esti 6 óra 15 perckor érinti és Debrecenbe esti 6 óra 40 perckor érkezik.

— Gazdasági Banknál jegyeztek VIII. lk hadikölcsonre: Gajzer Jánosné 5000, Gyárfás Imre 500, Áron Lajos 3000, Weinberger Gábor 2000, Parti Gyula 1000, Gönczi József 1000, Z. Császi Lajos 1000, Vincze János 1000, Kiresi Ferenc 1000,

Oláh István 1000, Tóth Ferenc 1000, Kunkli Frigyes 1000, T Szabó Lajos 1000, Hőgyes Lajos 1000, Kunkli Ferenc 1000, Kircsi István 1000, Molnár Lajos 1000, Lovas István 1000, Konczos István 1000, Barcsa András 1000, Décei Károly 1000, Márton József 1000, Lakatos István 1000, Cseke Miklós 1000, Császi Imre 1000, Hegedüs Lajos 1000, Nagy Lajos 1000, Szilágyi Mihály 1000, Göblyös Ferenc 1000, Császi Gyula 1000, Sárosi Sámuel 1000, Papp József 1000, Gönczi Lajos 1000, Szilágyi Kálmán 1000, Kiss Lajos 1000, R. Tóth János 1000, Ádám Mihály 1000, Székely József 1000, Mohácsi Lajos 1000, Sándor Mihály 1000, Illés Lajos 1000, Papp Lajos 1000, Korpos Imre 1000, Szarvas Imre 1000, Barbócz András 1000, Ádám Károly 1000, Décei Sándor 1000, Décei István 1000, S. Nagy Károly 1000, Gönczy József 1000, Czeglédi Lajos 1000, D. Császi Antal 1000, Császi János 1000, Kátai Gyula 1000, Takács István 2000, Vadász Mátyás 1000, Ungár Dezső 1000, Dániel István 1000, Márton László 1000, Vadász József 1000, T. Szabó Mihály 1000, P. Nagy Lajos 1000, Márton Lajos 2000, S. Kovács Gábor 2000, ifj Czeglédi Lajos 2000, Borbély József 2000, Szilágyi Ferenc 1000, Tar József 1000, Tar István 1000, Varga András 500, Sári Mihály 1000, Hegedüs Károly 1000, Győrfi István 1000, Marinka Mihály 1000, ifj. Borza Gergely 1000, Décei Sándor 1000, Hornyák Ferenc 1000, Szabó András 1000, Sz. Kovács Sándor 2000, Győrfi Antal 1000, Juhász József 1000, M. Kovács János 1000, Molnár János 1000, Kovács János 1000, Szűcs Sándor 1000, H. Fekete Pál 1000, Kircsi Kálmán 1000, Papp Zsigmond 1000, Császi Gábor 1000, Lajter Péter 2000, Karacs Imre 1000, Kerekes Ferenc Frigyes 1000, Juhász János 2000, Szőifert Péter 1000, Balla Sámuel 1000, Borbély András 1000, Petermán Lajos 1000, D. Papp Mi-

hály 1000, Szilágyi Sándor 1000, Császi Lajos 5000, Balla Sámuel 1000, Gáll István 1000 koronát.]

A H.-Szoboszlói Takarékpénztárnál: H.-Szoboszlói Tkp. 100,000, Hajduszoboszló város 6000, S Kovács Pál 1000, G Nagy Pálné 1000, Gönczi János 1000, Radácsi István 100, Horogh Kálmán 1000, Császi Lajos 500, G. Tóth Mihály 5000, Kiss Gábor 400, Sárosi Lajos 200, Szénási András 200, Kiss Mihály 200, F. Kovács József 1000, B. Nagy Miklós 400, Császi Károly 1000, Tar János 200, Király Lajos 500, Lovas Gábor 500, Lengyel Lajos 500, Császi Gyula 1000, Végh Imre 200, Pincés János 500, Király Lajos 500, Németh Lajos 100, Varga Károly 400, Szilágyi Ferenc 1000, Molnár Ferenc 200, Rácz Gábor 1000, Juhász Márton 200, Kircsi Ferenc 1000, Sándor János 500, Décei Sándor 1000, Varga András 1000, Dr. Simon József 5000, Fekete János 500, Kerekes Ferenc 500, Keserü János 200, Radóc János 200 kor.

— Ösztöndíjak hadiárvaik és rokkant gyermekek részére. A Hadigondozó Hivatal hadiárvaik és rokkantak gyermekei részére az 1918—19. tanévre ösztöndíjakat adományoz, melynek összege a szerint, hogy a növendék milyen iskolát végez 400—800 korona közt váltakozik. Az ösztöndíjért július 10-ig folyamodni, lehet folyamodvány minta a polgármesteri hivatalban kapható.

— Tilos az orosz foglyoknak italt adni. Az alispáni hivatal közli, hogy bár az orosz hadifoglyoknak étkezés céljából este 9 óra előtt a korcsmák látogatása megvan engedve, részükre szeszest italt kiszolgáltatni szigorúan tilos. A tilalom kihágása az italmérési jogosultság elvesztését is maga után vonja.

— A szállítási igazolványok új rendje. Az ország határain kívül fekvő állomásokra utazó közönség által kézi podgyászban magával vitt élelmiszereknek és

egyebek más közszükségleti cikkeknek szállítására vonatkozólag a szállítás egységes szabályozása végett a közlekedési miniszter a kereskedelmi miniszterrel együttesen olyképp rendelkezett, hogy olyan cikkek szállítására, melyekre a szállítási igazolványt eddig valamely központ állította ki, a jövőben a Országos Közlekedési Hivatal IV—d (szállítási igazolvány) ügyosztálya ad engedélyt A június hó 25-ig kiállított szállítási igazolványok július hó 25-ig érvényesek.

Szikfűvirágot, pemetefüvet és kőrishogarat minden mennyiségben vesznek **ZALA EMIL** gyógyszerész Sárogház-utca.

Mézet, viaszt, sonkolyt kezes megvételre a „**M É H**”

a magyar méhészek értékesítő szövetkezete Budapest, Frangepán-utca 33/h. Árajanlattal egyidőben minta is küldendő.

Méhészeti eszközökről árjegyzéket — méhészeti szaklapból mutatványszámot kívánatra ingyen és bérmentve küld a „Méh,”

Táncitanítási jelentés.

Tisztelettel van szerencsém értesíteni a tisztelt közönséget, hogy táncitanítási órát a Gazdakör nagytermében július 1-én megkezdem. Jelentkezni és beiratkozni lehet a saját lakásomon Emke kávéházban.

Tisztelettel
Spitz József
okleveles táncitanító.

Legújabb divatu

menyasszonyi és eljegyzési
ékszereket jutányosan

Megyei telefon 696

Halász Nándor

óras és ékszerésznél vásárolhatunk,

Debrecenben

a nagytakarék új palotájában.

Megyei telefon 696.

Veszek ócska aranyat és ezüstöt hóspénzért a legmagasabb árban!!